

## A szivárványos hóember

- Hurrá! Esett a hó! - kiáltotta Gyuszi, amikor egyik reggel széthúzta a függönyöket. Nővére, Olívia is a hálószoba ablakhoz szaladt.

- De jó! - örvendezett. - Milyen nagy hó esett! Menjünk ki a parkba, és építsünk hóembert!

A két gyerek amilyen gyorsan csak tudott, felöltözött, és lerohant a lépcsőn.

- Anyu, levihetjük ezt a régi sapkát meg sálát a hóemberünknek? - kérdezte Olívia.

- Persze - mosolygott Anya. - Vigyétek a régi síkesztyűmet is.

Olívia és Gyuszi rohanvást tettek meg az utat egészen a parkig. Útközben a lábnyomaikkal bolondos ábrákat rajzoltak a hóba.

- Építsük a hóembert a karácsonyfa mellé a zenepavilonhoz! - javasolta Gyuszi. - Akkor ma este ő is beállhat a karácsonyi kórusba.

- Jó! - egyezett bele Olívia. - Ha ráadjuk ezeket a színes ruhadarabokat, mindenki észre fogja venni.

Ezzel munkához is láttak. A lábukkal óriási kupacot túrtak össze a friss hóból. Azután a karjukban odacipelt havat a kupac tetejére halmozták, és kesztyűs kezükkel letapicskolták, amíg a halom már majdnem Gyuszi válláig ért.

- Most jön a feje - lihegte Olívia. Gyúrt egy hógolyót, majd legurította a lejtőn. Újra meg újra átfordult és minden fordulattal egyre több havat gyűjtött magára. Egyre nagyobbra nőtt, olyan nagyra, hogy a végén Gyuszinak és Olíviának már négykézláb kellett görgetnie.

- Most már tényleg elég nagy! - kiáltotta Olívia, miközben lesöpörte a havat nedves térdéről. - Ha tovább növekszik, nem tudjuk majd felemelni.

A két gyerek az óriási hógolyót együtt a levegőbe emelte, és - PLAFF - erősen a hókupac tetejére zötytyentették. Olívia hegyes botokat szúrt a karok helyére, Gyuszi pedig elkészítette az arcát két kavicsból, egy ágacskából és egy répából. Végül pedig felöltöztették a hóembert az élénk narancsszínű sapkába, a piros kesztyűbe és a hosszú, színes csíkos sálba.

- Nagyszerűen fest! - nevetett Olívia. - Szerintem ő a legszínpompásabb hóember az egész városban - és ezt tudja is! Olyan, mintha mosolyogna!

Ebben a pillanatban a toronyóra elütötte a tizenkettőt.

- Ebédidő! - kiáltott Gyuszi, és megpaskolta korgó gyomrát. - Azt hiszem, éhes vagyok.

- Én is - jelentette ki a nővére. - Menjünk haza. Hideg van.

Olívia és Gyuszi integetve vettek búcsút a hóembertől.

- Viszlát! - köszöntek el. - Estére a koncertre visszajövünk!

Hideg volt a parkban, és az idő egyre fagyosabbá vált.

Ahogy telt a délután, a nap egyre lejjebb ereszkedett az égbolton. A hóval borított talaj kezdett lefagyni. A park kiürült, és a végére csak a hóember maradt, társául pedig csak a parkban lakó, hidegtől reszkető állatok szegődtek.

- Remélem, jól van a hóemberünk - mondta Gyuszi, miközben Olíviával otthon üldögéltek és a meleg levest kanalzták. - Nagyon hideg van odakint.

- Hát persze, hogy jól van - felelte Anyu. - A hóembereket nem zavarja a hideg. Meg egyébként is, ott az a sok színes ruha, ami melegen tartja.

Ám Anyu ebben tévedett. Az igaz, hogy a hóembereket nem zavarja a hideg. Végül is hóból készültek. De Gyuszi és Olívia hóemberének immár nem volt meg a narancsszín sapkája, a csíkos sálja, de még a piros kesztyűje sem! Az összes ruhadarabja eltűnt!

A narancsszínű sapka most a reszkető kismadarak kényelmes fészke...

A két lyukas piros kesztyű egy egércsalád két ágya...

És a hosszú, színes csíkos sál? Tökéletes bélés lett belőle a nyulacskák számára a fagyos földben.

Aznap este, amikor Gyuszi és Olívia megérkeztek a parkba a karácsonyi koncertre, előrefurakodtak a sokadalom első sorába.

- Anya! Apa! Gyertek, nézzétek meg a színes hóemberünket! - mutattak előre.

A hóember persze nem volt színes többé. Olyan egyszerű és fehér volt, mint bármelyik más, közönséges hóember.

-Jaj! - kiáltotta csalódottan Olívia és Gyuszi. - Hová lettek a ruhái? Így senki nem veszi észre majd!

Ekkor a társaság elcsendesedett. Megérkezett a polgármester, hogy felkapcsolja a színes égőket a karácsonyfán, és jelt adjon a karácsonyi kórusnak.

- HÁROM. KETTŐ. EGY! BOLDOG KARÁCSONYT! - dörögte a polgármester, és felkattintotta a kapcsolót. E pillanatban a karácsonyfán varázslatos fények gyulladtak, és körös-körül színesen vetültek a hóra.

- Odanézz!- ámuldozott egyszerre Olívia és Gyuszi. - Nézzétek a hóemberünket!

A hóember úgy ragyogott, mint egy szivárvány.

- HÚÚ! - sóhajtottak fel az emberek. - Nézzétek a szivárványos hóembert! Hát nem csodálatos? És nézzétek, hogy mosolyog! Biztosan ő a legvidámabb hóember az egész városban!

És tudjatok, valóban ő volt a legvidámabb hóember.